

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. F. D.**, zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, 186 00 Praha 8 - Karlín, proti žalované: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky**, se sídlem Sněmovní 4, 118 26 Praha 1, zastoupená JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, 128 00 Praha 2, o ochraně proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012 – 49, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012 – 49, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek do doby, než nabude právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61, Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2010, č. j. 4166/2010, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 3. 2. 2010, č. j. KV/3.2.10/017K, jímž mu byla podle § 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a § 33 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, uložena pokuta ve výši 50.000 Kč z důvodu zjištění kontrolního výboru žalované, že žalobce jako prezident Nejvyššího kontrolního úřadu odmítl poskytnout součinnost při kontrole hospodaření Nejvyššího kontrolního úřadu prováděné na základě usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky č. 1278 ze dne 12. 6. 2009.

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 20. 12. 2012 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované. Tvrdil, že žalovaná k datu podání žaloby o jeho odvolání ve výše uvedené věci znovu nerozhodla a zůstala nečinnou. Rozsudkem ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012 – 49, Městský soud v Praze uložil žalované povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí

kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 3. 2. 2010, č. j. KV/3.2.10/017K.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalovaná kasační stížnost. Navrhla, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti do doby rozhodnutí o kasační stížnosti, kterou podala proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61. Svůj návrh zdůvodnila tím, že kasační stížností napadla i uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno její původní rozhodnutí o odvolání žalobce. V obou kasačních stížnostech přitom uplatnila totožné námitky: Poukázala na volný mandát poslanců, kdy poslanci vykonávají svůj mandát osobně v souladu se svým slibem a nejsou přitom vázáni žádnými příkazy. Dále vznesla námitku diskontinuity Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a mandátu poslanců v 5. a 6. volebním období. Žalovaná je přesvědčena, že poslancům Sněmovny 6. volebního období nelze uložit, aby znovu rozhodovali ve věci, ve které rozhodovali poslanci Sněmovny 5. volebního období a to i ve vztahu ke kontrolnímu výboru z 5. volebního období, který již v 6. volebním období neexistuje.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak jsou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. [Dle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu tak např. nelze spatřovat „nenahraditelnou újmu“ (pojem obsažený v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011) způsobenou žalovanému v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, www.nssoud.cz; usnesení ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS).] S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, pak zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným

pokračování

právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.

V témže usnesení však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Právě na výše popsanou problematickou situaci, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná správní rozhodnutí, v podstatě poukázala žalovaná ve svém návrhu na odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že podala kasační stížnost i proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61, jímž bylo zrušeno její původní rozhodnutí o odvolání žalobce, totiž reálně hrozí situace, že by po vydání nového rozhodnutí o odvolání mohlo za podmínky zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61, „ožít“ její původní rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto. Tato situace pak hrozí právě do doby, než nabude právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61. Veden uvedeným názorem rozšířeného senátu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tento nežádoucí stav je v rozporu s principem právní jistoty a současně představuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobci či jiným osobám. Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu